

Kwabjes

“Kijk het schaamhaar komt weer terug.”

“Waar heb jij het nou weer over?”

“Kijk dan, bij vrouwen, eerst was het allemaal gladgeschoren daar beneden, maar het schaamhaar komt terug.”

“Dat zie ik niet.”

“Ach kom, doe niet alsof je een heilig boontje bent, je kijkt heus wel.”

“Nou nu je het er over hebt, had jij het ook niet wat meer kunnen bijwerken, dat doen vrouwen toch?”

Met een grom draait Karel zich om. Marlène kijkt naar hem. Hij heeft een strak afgetraind lijf, een sixpack. En dat op zijn leeftijd. Maarja, hij doet er ook alles voor. Vijf avonden sporten in de week. Groenteshakes. Ze heeft soms het gevoel met een gezondheidsfreak getrouwd te zijn. Niet dat zij niet gezond leeft, natuurlijk wel. Ze doet aan yoga, eet veel fruit en groente, mediteert. Maar dat doet ze niet voor anderen maar voor zichzelf.

Karel klapt zichzelf op zijn strakke buik.

“Het wordt tijd voor een shake, jij ook iets?”

“Ja lekker, een cappuccino.”

“Je weet hoe slecht al die zuivel voor je is hè, beter neem je ook een shake.”

“Nou maar ik heb zin in cappuccino.”

“Je moet het zelf weten Leen, maar jij wilt toch ook wel meer een killerbody?”

Leen. Wat had ze een hekel aan die naam.

Ze kijkt hem aan. Killerbody. Zou het een vroege midlifecrisis zijn?

Hij hupt weg. Zijn geslacht zwiert op en neer. Ze ziet dat hij om zich heen kijkt om te zien wie naar hem kijkt. Ze zucht.

Naast Marlène ligt een stel. Ze hoort ze kibbelen.

“Je doet het niet hoor!”

“Waarom nou niet, Kate doet het ook, het schijnt helemaal niet zo pijnlijk te zijn.”

“Ik wil het niet hebben, wat een onzin.”

“Maar ik word toch een dagje ouder, al die rimpels en kwabben, ze kunnen dat echt kunstig wegzuigen.”

“Jeanne, luister, we worden allemaal een dagje ouder en ik houd van al die rimpels en al die zachte lieve kwabjes van jou, van allemaal!”

Marlène kijkt opzij. De man heeft een stevige buik. Een pens, zou Karel zeggen, vol dedain. Hij heeft een handdoekje om zijn middel, waar de buik overheen gaat. Zijn haargrens trekt terug en op zijn neus staat een stevige bril. Hij leest op een e-reader maar kijkt nu over de bril heen naar de vrouw die naast hem ligt.

“Ik wil niet dat je ook maar iets aan dat goddelijke lijf van jou verandert, hoor je me.”

Streng kijkt hij naar de vrouw. Ze schiet in de lach.

“Wat zie je er toch koddig uit zo.”

“Koddig. Hm maar daarnaast ook nog woest aantrekkelijk toch?”

Hij slaat zichzelf joviaal op zijn buik. De vrouw barst in lachen uit en houdt dan snel haar hand voor haar mond. Mensen om hen heen kijken op.

“Ja, woest aantrekkelijk, mijn grote teddybeer.” Ze kijkt verliefd naar hem op. Hij gromt instemmend.

Karel is terug. Met twee smoothies. Eentje groen en drassig, de andere roze met pitjes. Allebei met een rietje erin.

“Hier Lenie, dit is echt beter voor je.”

Haar schouders zakken naar beneden. Koffie, ze heeft zo'n behoefte aan koffie. Ze kijkt naar Karel. Hij slurpt zijn groene smurrie luid naar binnen. Hij kijkt om zich heen. Voor hen ligt een vrouw met duidelijk opgepompte tieten. Hij kijkt er met bewondering naar. Voor haar verjaardag had hij haar een tegoedbon gegeven. Voor de plastisch chirurg.

"Je mag zelf kiezen schat," had hij gezegd, "doe er iets leuks mee, van onderen of van boven, of in het midden, er is overal wel wat te verbeteren." En hij was hard in lachen uitgebarsten.

Toen de buurvrouw overduidelijk ook wat aan zichzelf had 'verbeterd' (haar lippen stonden permanent getuit in een schoolmeisjesmondje en haar truitjes zaten zo strak dat je dacht dat ze elk moment konden scheuren) had hij de burens meteen uitgenodigd voor een avondje wijn drinken. En hij was alles te weten gekomen over de behandelingen, welke arts het beste was en hoe lang het herstel duurde. Want, zei hij, van zoveel moois wilde je toch zo snel mogelijk genieten? Hij knipoogde dik naar de buurman, die ongemakkelijk wegkeek. Ik heb meer gemeen met de buurman dan mijn man vermoedt, denkt ze.

"Drink je hem nog op? Wij gaan zo naar die opgieting, je moet op tijd in de rij staan, anders kom je er niet meer in. Sowieso wil ik me niet naar binnen wringen."

Hij staat al op en pakt zijn handdoek. Ik kijk naar de klok aan de muur. Er hangen niet veel klokken in de sauna, in dat opzicht doet het me denken aan casino's, waar het totale gebrek aan tijd mensen aan het gokken moeten houden. Maar omdat er hier programma's zijn waar je aan mee kan doen, moet je het mensen niet geheel onmogelijk maken om de tijd te zien. De opgieting begint over een half uur.

"We gaan daar nu toch niet al staan?"

"Ja natuurlijk wel, ik wil de beste plek. Meteen naar binnen als de deuren opengaan. Niet dat geschurk langs elkaar. Nouja, hoewel een mooie blote vrouw natuurlijk wel langs mij mag schurken." Hij lacht zijn perfecte gebit bloot. Duizenden euro's aan reparaties: kronen, vervangen vullingen. Alles moest perfect. Waarom eigenlijk? Vroeger was hij niet zo. Tot het ongeluk. Zijn broer, zijn beste maatje. Veel te jong overleden. Een skiongeluk. Sinds die tijd was hij geobsedeerd met jong en strak blijven. Moest na de vervangen tanden en de verkregen sixpack, zij ook vervangen worden?

"Ga jij maar vast staan, ik kom zo wel."

"Suit yourself."

Naast zich ziet ze de man met de stevige buik de vrouw met het hangbuikje liefdevol kussen. Ze kijkt naar het glas met roze smurrie, pakt het op, gooit het in één beweging leeg in het gras, houdt haar handdoek los over haar arm en loopt richting de lockers. Vanuit haar ooghoek ziet ze mensen naar haar kijken. Ze gaat nog wat meer rechtop lopen. Borsten vooruit, het litteken op haar buik goed te zien, de putjes in haar billen.

Eén bandje, voor één locker samen. Ik vertrek.

Ghislaine Cals – oktober 2017